

บทที่ 3

ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวคิดพิจารณาความเป็นจริงต่อกลวิธีเผชิญปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ โดยมีสมมุติฐานการวิจัย ดังนี้

1. หลังการทดลองนักเรียนที่เข้าร่วมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวคิดพิจารณาความเป็นจริง จะมีคะแนนการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหาโดยใช้ความสามารถของตนเองสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม

2. หลังการทดลองนักเรียนที่เข้าร่วมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวคิดพิจารณาความเป็นจริง จะมีคะแนนการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหาโดยอาศัยแหล่งสนับสนุนอื่นๆสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม

3. หลังการทดลองนักเรียนที่เข้าร่วมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวคิดพิจารณาความเป็นจริง จะมีคะแนนการเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยงปัญหาคำนกว่านักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม

4. หลังการทดลองนักเรียนที่เข้าร่วมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวคิดพิจารณาความเป็นจริง จะมีคะแนนการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหาโดยใช้ความสามารถของตนเองสูงกว่าก่อนเข้าร่วมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม

5. หลังการทดลองนักเรียนที่เข้าร่วมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวคิดพิจารณาความเป็นจริง จะมีคะแนนการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหาโดยอาศัยแหล่งสนับสนุนอื่น ๆ สูงกว่าก่อนเข้าร่วมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม

6. หลังการทดลองนักเรียนที่เข้าร่วมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวคิดพิจารณาความเป็นจริง จะมีคะแนนการเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยงปัญหาคำนกว่าก่อนเข้าร่วมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากคะแนนในแบบวัดการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทั้งในระยะก่อนและหลังการเข้าร่วมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวคิดพิจารณาความเป็นจริงปรากฏผลดังต่อไปนี้

ตารางที่ 3 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนการเผชิญปัญหาทั้ง 3 ด้าน
ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในระยะก่อนการทดลอง ด้วยการทดสอบ
ค่าที

คะแนนการเผชิญปัญหา	กลุ่มทดลอง (n = 8)		กลุ่มควบคุม (n = 8)		การทดสอบค่าที t-test
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	
ด้านมุ่งจัดการกับปัญหาโดยใช้					
ความสามารถของตนเอง	47.13	3.80	48.75	2.38	-1.03
ด้านมุ่งจัดการกับปัญหาโดย					
อาศัยแหล่งสนับสนุนอื่น ๆ	19.63	2.26	20.00	1.07	-0.42
ด้านหลีกเลี่ยงปัญหา	79.13	4.99	80.50	9.61	-0.36

$t_{.01, 14} = 2.97$ ทดสอบ 2 ทาง

ตารางที่ 3 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการทดสอบค่าที (t-test) พบว่า ค่าเฉลี่ยของ
คะแนนการเผชิญปัญหาของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ในระยะก่อนการทดลอง ไม่มี
ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้ง 3 ด้าน คือทั้งในด้านมุ่งจัดการกับปัญหา
โดยใช้ความสามารถของตนเอง ด้านมุ่งจัดการกับปัญหาโดยอาศัยแหล่งสนับสนุนอื่น ๆ และด้าน
หลีกเลี่ยงปัญหา

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 4 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนการเผชิญปัญหาทั้ง 3 ด้านของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในระยะหลังการทดลอง ด้วยการทดสอบค่าที

คะแนนการเผชิญปัญหา	กลุ่มทดลอง (n = 8)		กลุ่มควบคุม (n = 8)		การทดสอบค่าที t-test
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	
ด้านมุ่งจัดการกับปัญหาโดยใช้					
ความสามารถของตนเอง	63.63	4.93	52.38	2.88	5.58*
ด้านมุ่งจัดการกับปัญหาโดย					
อาศัยแหล่งสนับสนุนอื่น ๆ	26.38	4.07	20.75	1.83	3.57*
ด้านหลีกเลี่ยงปัญหา	57.13	4.02	78.25	7.88	-6.75*

* $P < .01$ ($t_{.01, 14} = 2.62$ ทดสอบทางเดียว)

ตารางที่ 4 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการทดสอบค่าที (t-test) พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนการเผชิญปัญหาด้านมุ่งจัดการกับปัญหาโดยใช้ความสามารถของตนเอง และด้านมุ่งจัดการกับปัญหาโดยอาศัยแหล่งสนับสนุนอื่น ๆ สูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีค่าเฉลี่ยของคะแนนการเผชิญปัญหา ด้านหลีกเลี่ยงปัญหา ต่ำกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 5 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนการเผชิญปัญหา 3 ด้าน ของนักเรียนกลุ่มทดลองในระยะก่อนและหลังการทดลอง ด้วยการทดสอบค่าที

คะแนนการเผชิญปัญหา	ก่อนทดลอง (n = 8)		หลังทดลอง (n = 8)		การทดสอบค่าที t-test
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	
ด้านมุ่งจัดการกับปัญหาโดยใช้					
ความสามารถของตนเอง	47.13	3.80	63.63	4.93	-6.11*
ด้านมุ่งจัดการกับปัญหาโดย					
อาศัยแหล่งสนับสนุนอื่น ๆ	19.63	2.26	26.38	4.07	-5.89*
ด้านหลีกเลี่ยงปัญหา	79.13	4.99	57.13	4.02	9.51*

* $P < .01$ ($t_{.01,7} = 2.99$ ทดสอบทางเดียว)

ตารางที่ 5 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการทดสอบค่าที (t-test) พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนการเผชิญปัญหาของนักเรียนกลุ่มทดลองในด้านมุ่งจัดการกับปัญหาโดยใช้ความสามารถของตนเอง และด้านมุ่งจัดการกับปัญหาโดยอาศัยแหล่งสนับสนุนอื่น ๆ เพิ่มขึ้นในระยะหลังการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และด้านหลีกเลี่ยงปัญหาลดลงในระยะหลังการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 6 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนการเผชิญปัญหา 3 ด้าน ของนักเรียนกลุ่มควบคุมในระยะก่อนและหลังการทดลอง ด้วยการทดสอบค่าที

คะแนนการเผชิญปัญหา	ก่อนทดลอง (n = 8)		หลังทดลอง (n = 8)		การทดสอบค่าที t-test
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	
ด้านมุ่งจัดการกับปัญหาโดยใช้					
ความสามารถของตนเอง	48.75	2.38	52.38	2.88	-2.69
ด้านมุ่งจัดการกับปัญหาโดย					
อาศัยแหล่งสนับสนุนอื่น ๆ	20.00	1.07	20.75	1.83	-0.89
ด้านหลีกเลี่ยงปัญหา	80.50	9.61	78.25	7.88	1.39

*P < .01 ($t_{0.1, 7} = 2.99$ ทดสอบทางเดียว)

ตารางที่ 6 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการทดสอบค่าที (t-test) พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนการเผชิญปัญหาในด้านมุ่งจัดการกับปัญหาโดยใช้ความสามารถของตนเอง ด้านมุ่งจัดการกับปัญหาโดยอาศัยแหล่งสนับสนุนอื่น ๆ และด้านหลีกเลี่ยงปัญหา ของนักเรียนกลุ่มควบคุมในระยะก่อนและหลังการทดลอง ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

